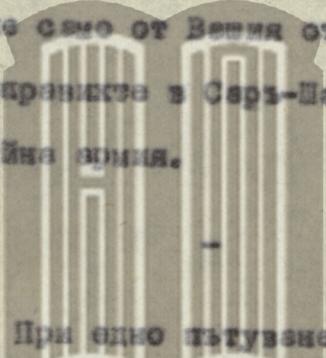

ри: че четата на Чернопеев е искровна войска и че българската армия не носи отговорност за нейните действия.

И след като се усмихна самодоволно, продължи:

– Това бе много превилен отговор. Аз останах изненадан от Вашета находчивост. Аз също отговорих с телеграма на моето правителство, че извършните кланета са дело на партизанска чета, дошла преди редовната българска армия, която изпъгала, че е редовна войска, азела Кавказ и извършила безчинствата в съюз с гърция владика и гърци, които искали да премахнат неприятелите си между турското население – лични и обществени. В телеграмата поменях Вашето име и името на майор Жечев, като дадох много добри отзиви за Вас. Останак изненадан не само от Вашия отговор, но и от Вашето държане. И от това, което изпращах в Сердика-Шабан. То показва, че Вие наистина сте една достойна война.

Минеха години. При едно пътуване за продажба на тютюн в Австрия съвсем неочеквано срещах за трети път барон Зонлей. Позна ме от пръв поглед. Ръкувахме се сърдечно, като стари приятели. Прегърна ме през рамо и весело заговори:

– Много искам да Ви видя и да поговорим. В паметта ми все още е живо впечатлението от Вас от онова време. Помните ли?

– Разбира се, помня.

– Къде да се срещнем? Кога Ви днес не вечеря в Пратера.

Това беше след Първата световна война, към 1920 година. На вечерята беше поканил и висш чиновник от Министерството на външните работи. Срещата бе сърдечна, приятелска. Говорихме за събитията и отбогахме и спомените от Балканската война. И отново потвърди:

– Впечатлението, с което за останах от първата ни среща с Вас, имеха и останалите консули. Тогава ние отново се събрахме и дадохме